Poarta transcendentală

de Sergiu Someşan

Nea Gică, şoferul ziarului privea mereu înspre stânga, căutând ceva din priviri. A aprins farurile apoi s-a întors spre mine parcă scuzându-se:

- E multă vreme de când nu am mai fost pe aici. Dar ştiu precis că acum imediat se face o curbă la stânga. Coborâm o pantă, mai facem un kilometru sau doi şi ajungem la Fundata. Apoi porneşte un drumeag la vale tot spre stânga şi după încă doi-trei kilometri ajungem la Fundăţica…

Am dat din umeri nepăsător şi am încercat să străpung prin întunericul care se lăsa cu repeziciune. Tot ce voiam era să ajungem odată, să termin ce am de făcut şi să ne întoarcem acasă. De aproape o oră, cu fiecare kilometru parcurs lapoviţa se străduia să se transforme în ninsoare şi se părea că în curând va reuşi. Poate chiar înainte de a ajunge noi pentru că în faţa noastră se mai zărea numai vârtej format dintr-un ciudat amestec de alb şi negru. Albul era zăpada răsucită cu furie de vânt în jurul nostru iar negru nu era altceva decât noaptea ce se lăsa cu repeziciune. Farurile nu reuşeau decât să sape două mici tunele fragile de lumină în faţa noastră.

Am oftat adânc şi m-am întors spre nea Gică:

- Şi au care sper am să ajungem în seara asta înapoi.

Se aplecă şi mai mult pe volan şi mijii ochii în încercarea de a vedea ceva. Nu riscă să întoarcă capul spre mine aşa că îmi răspunse privind fix înainte:

- Eu aş fi mulţumit dacă am ajunge în seara asta la un adăpost. Pe aici sunt nişte viscole cumplite la începutul iernii…

Ca pentru a-i întări spusele o rafală mai puternică de vânt aproape împinse maşina spre margine drumului şi şoferul trase tare de volan ca să o menţină pe axul drumului. La o pantă destul de lină maşina a început să patineze şi am crezut un moment că am rămas înţepeniţi. Dintr-o dată prinse puţin drum tare şi a zvâcnit înainte. Tot atunci l-am văzut şi pe şofer luminându-se la faţă.

- Acesta este, a spuse el cu bucurie şi se lansă dintr-o dată pe drumeagul care părea că se prăbuşeşte de-a dreptul printre stânci. Trebuie să ajungem înainte de a se aşeza zăpada pentru că altfel nu mai ajungem niciodată.

Mă privi vinovat şi adăugă repede:

- Nu am lanţuri antiderapante…

Nu numai el dar cred ca nimeni nu se aşteptase la o asemenea schimbare a vremii. Toamna frumoasă şi prelungită ne făcea pe toţi să sperăm că prima zăpadă va cădea şi anul ăsta, numai prin decembrie la fel ca anul trecut. Nu a fost să fie. Abia ieşiţi din oraş peste noi s-au abătut primele rafale ale ploi şi pe măsură ce drumul se înălţa spre munţi, fulgii se înteţeau tot mai tare. Speram să mă întorc încă în seara asta acasă, în fond nu erau mai mult de 50 de kilometri până la Fundăţica, dar auzind motorul cum se turează opintindu-se tot mai greu la deal şi văzând la lumina farurilor cum zăpada se aşternea cu repeziciune parcă nu prea mai îmi venea să cred asta. Dintr-un drum de o oră părea că se transformă într-un drum de un veac spre capătul lumii. „ Sau spre fundul ei!”, comentase plin de umor şoferul înainte de a pleca la drum, făcând haz de pitorescul numelui localităţii.

După ce am mers un timp printre pereţi de stâncă şi bolovani uriaşi aşezaţi de o parte şi de alta a drumului dintr-o dată printre fulgii deşi de zăpadă au început să se zărească lumini, case şi maşina a oprit brusc în mijlocul unei pieţe.

- Am ajuns, mă anunţă cu bucurie şoferul, ca şi cum ar fi repurtat o victorie personală. Măcar nu o să petrecem noaptea în maşină prin munţi…

M-am aplecat şi am privit pe geam afară. Prin rafalele tot mai dese de zăpadă se zăreau câteva case care înconjurau hoţeşte piaţa; una singură era luminată şi avea o firmă strâmbă pe care scria cu litere mari „ Bar”. I-am făcut semn lui nea Gică să mă urmeze şi am străbătut în fugă cei câţiva metri. Am deschis grăbit uşa şi am intrat urmat de şofer mai

mult împinşi de vânt. Pentru pustietatea în care se afla, barul arăta neaşteptat de bine. Şi chiar curat după câte se vedea, aşa că în uşă ne-am şters bine pe picioare, ne-am scuturat de zăpadă şi abia apoi ne-am apropiat de tejghea. În spatele ei o fată slăbuţă, brunetă şi ochioasă ştergea mecanic un pahar în timp ce era cu ochii la televizorul aşezat sus în colţul încăperii pe un suport să poată fi văzut de toţi. În încăperea destul de încăpătoare, la cele câteva mese să tot fi fost vreo zece clienţi. Unii sorbeau tăcuţi din pahare cu ochii la televizor, alţii stăteau de vorbă iar într-un colţ un grup juca cărţi scoţând strigăte vesele când nimereau vreo carte norocoasă. Am mai privit încă o dată prin încăpere dar cum toţi mi se păreau la fel nu mă puteam hotărî care din ei era omul meu. M-am apropiat de fata de la bar.

- Bună seara domnişoară! Am dori să stăm de vorbă cu domnul Solovăstru.

În prima clipă am crezut că nu ne-a auzit. După o vreme care ni s-a părut cât un veac s-a ridicat în picioare după tejghea şi abia atunci am văzut că era gravidă. Luna a opta sau poate chiar a noua. Ne-a privit scurt apoi a privit în lumina chioară a neonului paharul care tocmai îl ştergea, mai suflă o dată în el apoi îl şterse iar şi abia apoi a spus:

- Ehe, să mai fiu domnişoară încă o dată acum aş şti eu ce să fac. Se mângâie cu palma peste pântece apoi strigă undeva înspre penumbra barului:

- Nea Ioane! Fă-te încoace că te caută doi domni de la oraş!

Lângă mine l-am simţit pe nea Gică îndreptându-şi umerii. De, era şi el domn, nu?

Am privit prin sală aşteptând să văd care din ei se ridică. Nici unul nu dădu vreun semn că ar fi auzit strigătul fetei de la bar. Fata privi inexpresivă spre mine şi căută printre paharele de pe tejghea telecomanda televizorului pe care îl opri cu o plăcere prost ascunsă. Unul dintre cei care privea încordat la ştiri se ridică nemulţumit şi se apropie de ea, ocolindu-ne cu privirea:

- Ce-ai Mădălino? Eşti nebună, ce te-a apucat? De ce ai oprit televizorul?

Mădălina îşi prinse cu grijă burta imensă şi aşezându-se pe scaunul din spatele tejghelei arătă spre noi:

- Te caută doi domni de la oraş, ţi-am zis. Şi dacă au bătut atâta drum până aici pe vremea asta io cred că au venit să vorbească cu mata nu să îmi vadă mie burta.

Omul, scurt, bolovănos şi cu şapca aşezată aiurea pe cap ne privi scurt, cercetător. Părea că am trecut examenul şi mai ales părea că ştia despre ce este vorba pentru că ne făcu semn să ne aşezăm la cea mai apropiată masă de lângă tejghea:

- Să bem ceva mai întâi! hotărî el şi se aşeză.

L-am privit mai bine în timp ce ne aşezam: părea făcut din pietrele pe care le întâlnisem ceva mai devreme pe margine drumului: colţuroase, de o culoare incertă şi nu întotdeauna potrivite cu grijă. La plecare şeful îmi spusese:" E un om dificil şi încăpăţânat. Câştigă-l de partea ta! Are nişte informaţii trăsnet!" Îmi dăduse bani destui pentru asta, eu urma să încerc să îl îmbunez. Am privit spre raftul cu sticle: Johnnie Walker precis era contrafăcut, dar măcar omul meu avea să se convingă că eram solvabil.

- Domnişoară, preferam să mă adresez aşa fetei de la bar, nu se ştie când aveam nevoie şi de ea, dă-ne te rog două Johnnie Walker pentru noi şi o cafea pentru domnul, am arătat eu spre nea Gică, şoferul.

Solovăstru îşi privi mâinile întinse pe masă. Una din mâini avea degetul mare tăiat de la jumătate şi o cicatrice veche şi groasă îi acoperea ciontul. Îl studie cu atenţie câteva secunde lungi de parcă atunci l-ar fi văzut prima dată apoi bătu cu el în masa ca pentru a-i verifica tăria şi spuse oţărât fetei:

- Nu beau eu păducherniţă de aia. Mie să îmi dai un rachiu drept.

Nu prea ştiam eu ce ar putea fi rachiul drept dar Mădălina ştia pentru că s-a ridicat greoaie şi a început să toarne în pahare.

Ne-a adus paharele la masă, s-a întors şi a adus şi cafeaua lui Gică, apoi şi-a pornit iar televizorul, i-a dat sonorul mai încet şi s-a aşezat pe un scaun lângă el. Muşterii care jucaseră cărţi se pare că şi-au terminat banii pentru că şi-au dat scurt paharele peste cap şi au ieşit în viforniţa de afară după ce ne-au salutat mormăit.

Solovăstru aruncă o privire la cei câţiva clienţi care mai rămăseseră, a ridicat paharul a dat noroc cu mine, a sorbit puţin din el, ţintuindu-mă cu privirea în timp ce sorbea. S-a scărpinat apoi în cap după care şi-a aşezat şapca mai bine în cap.

- Ei, cât poţi să îmi dai?

Şeful îmi spusese: „ E un om simplu de la munte dar vezi că îi place valuta. Dacă vezi că treaba este pe bune poţi să mergi până la 300 de euro. Dar ai grijă! Deşi pare prostănac omul este uns cu toate alifiile!"

Am scos o hârtie de 50 de euro şi am aşezat-o pe masă în faţa lui, netezind-o.

- Atât! Nici un ban în plus!

Un neon aprins deasupra tejghelei îşi trimitea lumina asupra bancnotei făcând-o să pară de-a dreptul ireală pe tejgheaua veche de lemn. Am văzut cum degetele omului din faţa mea fremătară imperceptibil. Am sorbit o înghiţitură mică de whisky. Era original sau în orice caz dacă era contrafăcut era contrafăcut bine. Am mai luat o înghiţitură şi am privit iar la Solovăstru. Părea de vreo 60 de ani, poate mai mult poate mai puţin dar oricum undeva pe acolo. Privea ca în transă bancnota apoi oftă prelung, mă privi scurt şi îşi încercă norocul:

- Mai pune una la fel alături şi sunt omul dumitale!

Am dat peste cap paharul şi i-am răspuns:

- Mai capeţi una la fel când se termină toată treaba şi mai ales dacă este adevărat ce ia-ai spus şefului.

Mădălina opri televizorul şi cu paşi legănaţi se apropie de noi. Îmi luă paharul gol din faţă, şterse cu o cârpă masa şi îmi spuse.

- E adevărat ce v-a spus, dar îi daţi prea mult. Mie dacă îmi dădeaţi zece euro, vă spuneam tot de la început şi vă făceam şi cafeaua dimineaţa cât mai stăteaţi pe aici.

Am rămas cu gura căscată: marele secret se pare că era cunoscut de toată aşezarea. Am vrut să o mai întreb ceva dar micul om din faţa mea arăta de parcă tocmai ar fi mâncat un ardei iute. Bău grăbit ce mai era în pahar şi se ridică furios în picioare gesticulând spre Mădălina:

- Tu să îţi vezi de treaba ta… habar n-ai de nimic. Momeala-i momeală şi tocmeala-i tocmeală aşa să ştii. Şi cu cafeaua făcută dimineaţa şi servită la pat ai văzut ce ai păţit! Ţi s-a umflat burta. Proast-o! Mai bine taci.

Fata, ca şi cum nu l-ar fi auzit, puse paharul după tejghea apoi privi la mine:

- O sa vedeţi că am dreptate. Ştiu mai multe decât el… eu am fost chiar acolo. Pe urmă i-am spus lui ce şi cum.

Am crezut că omul din faţa mea o să ia foc. Sub şapcă părul părea să i se zburlească şi mai mult şi se întorcea ca pe arcuri de la Mădălina la mine neştiind pe cine să lămurească mai întâi. Se hotărî abia când îşi aduse aminte că eu eram omul cu banii:

- Ai văzut? Nu o laşi să moară de foame, o strângi de pe drumuri şi îi dai de lucru şi drept mulţumire ce face?

Luându-mă pe mine drept martor se întoarse ameninţător spre fata. Mădălina ridică din umeri şi îşi puse mâinile în şolduri apropiindu-se de Solovăstru:

- Chiar aşa ce face? Te opreşte să jecmăneşti oamenii la drumul mare. Se întoarse furioasă spre mine:

- Să nu-i mai daţi nimic, auziţi. Dacă vă mai cere ceva veniţi la mine şi vă spun totul de-a fir a păr pe degeaba, spuse ea ţâfnoasă dându-i în trecere una peste şapcă care era cât pe aici să i se rostogolească jos dacă nu o prindea la timp.

- Om bătrân, nu ţi-ar fi ruşine! adăugă Mădălina şi se refugie iar în spatele tejghelei, între sticlele ei.

Domolit dintr-o dată Solovăstru privi spăşit spre noi, apoi mormăind printre dinţi: „ fată proastă, ca şi mă-sa", se ridică şi se îndreptă spre cei doi clienţi care păreau că dormitează într-un colţ. Unul chiar dormea în toată regula şi Solovăstru îl înghionti zdravăn cu ciotul lui de deget. Când acesta se trezi Solovăstru îi arătă numai uşa cu un semn uşor din cap şi acesta se ridică greoi şi se îndreptă ascultător spre uşă. Celălalt vru să se împotrivească dar Mădălina strigă la el:

- Hai nea Manole că aici nu este hotel. De două ore dormi cu o cinzeacă de rachiu în faţă. Mai du-te acasă că te-o fi aşteptând boreasa…

Ceilalţi doi trei clienţi care mai întârziau prin colţuri au priceput apropoul şi înainte de a ajunge Solovăstru la ei şi-au dat paharele pe gât şi au plecat mormăind saluturi morocănoase când ieşiră.

Am ieşit şi noi în vremea câinoasă de afară şi Solovăstru a privit cu ochi de stăpân la Mădălina în timp ce închidea barul. Mai controlă şi el încă odată lacătul scuturându-l zdravăn apoi îşi aşeză mai bine pe cap şapca pe care vântul se pregătea să i-o arunce departe în nămeţi şi se întoarse spre noi, strigând ca să acopere şuieratul vântului:

- Să mergem să vă arăt unde s-a întâmplat… şi unde o să rămâneţi la noapte.

Am aşteptat până am ajuns în maşină şi după ce am închis uşile am spus:

- Eu sperasem să aflăm repede despre ce este vorba şi în seara asta să ne şi întoarcem.

Solovăstru s-a întors greoi spre mine; îl lăsasem în faţă lângă şofer, să-i arate drumul şi eu stăteam cu Mădălina în spate. M-a privit lung, a clătinat dojenitor din cap şi abia apoi s-a îndurat să vorbească, în silă ca şi cum ar fi fost convins că îşi răceşte gura de pomană:

- Să ziceţi mersi dacă plecaţi de aici înainte de două zile. Poate şi mai târziu…

Am încercat să protestez dar Mădălina m-a apucat moale de mână:

- Are dreptate… de fiecare dată când dă prima zăpadă pe noi parcă ne uită Dumnezeu pe aici. Întâi curăţă drumul spre vale şi spre şoseaua principală şi abia apoi îşi face milă câte-un utilaj să vină şi în Fundăţica. Şi până nu se deszăpezeşte nimeni nu poate pleca de aici…

Între timp după ce a patinat puţin maşina a pornit-o şovăielnic pe drumeagul ce se pierdea în întuneric. Zăpada se aşezase spornic şi dacă avea să o ţină aşa toată noaptea până dimineaţă avea să fie de un metru.

Solovăstru se întoarse iar spre noi şi ne arătă undeva în faţă:

- Norocul nostru este că ajungem îndată… într-un ceas două nu se mai poate umbla deloc cu maşina. Se aplecă spre şofer şi-i arătă o casă singuratică undeva în faţă:

- Acolo, vezi… tragi cât mai aproape, ţii motorul pornit până mă duc eu să deschid poarta. Apoi o parchezi chiar lângă şopronul ăla, să fie ferită de vânt că dacă nu până mâine ţi-o acoperă toată şi nu o mai scoţi nici cu tractorul.

Sprinten ca un spiriduş a zăpezii, deschise uşa maşinii încă din mers, sări jos şi fugi spre poartă ţinându-şi cu o mână nelipsita şapcă. Până să ajungă Gică poarta era deja deschisă şi se grăbi să o trântească iute după noi. Alergă apoi spre şopron şi ajunse la timp ca să îl dirijeze pe nea Gică cât mai aproape de perete. După ce am coborât a cotrobăit prin şopron şi a venit cu două capete de prelată şi câteva rogojini acoperind cu grijă maşina.

- Aşa, a făcut el la sfârşit mulţumit. Să vezi ce bine o să vă prindă asta când o fi să plecaţi. Dăm rogojinile la o parte şi maşina este gata de drum…

Privi cu îndoială în lungul drumeagului pe unde am venit:

- Numai să se hotărască ăştia să treacă şi pe aici cu vreun utilaj… într-un an au venit abia după o săptămână şi numai după ce le-am dat o grămadă de băut.

Dădu cu ochii de Mădălina care aştepta sub streaşină ferită de bătaia vântului:

- Şi tu ce aştepţi proţăpită acolo? Intră fă focul, caută ceva de mâncare, doar nu o să-i lăsăm pe oamenii ăştia să se culce flămânzi.

Mădălina dădu din umeri:

- Nu ajung la cheie..
- Nu ajungi la cheie, o îngână Solovăstru clătinând din cap. Dar astă vară

când veneai cu noaptea în cap să faci cafeaua ajungeai. Se întinse pe vârfuri şi, cât era el de mic se lungi până aproape de streaşină, luă cheia din cui, ne deschise uşa şi ne făcu loc să intrăm.

Fata intră prima aprinse lumina ca să vedem pe unde să o luăm şi am intrat cu toţii într-un coridor îngust. Tot Mădălina ne deschise uşa şi ne făcu semn să intrăm apoi într-o bucătărie ceva mai spaţioasă. Mişcându-se sprintenă, în ciuda sarcinii, înfundă soba cu lemne, răscoli cenuşa veche şi picură pe ea câţiva stropi de petrol. În numai câteva clipe în soba joasă şi tuciurie duduia un foc sprinten făcându-ne pe toţi să ne adunăm în jurul ei. Ca prin minune, în mai puţin de zece minute aerul îngheţat din încăpere fu înlocuit de o căldură plăcută. Mădălina şterse cu o cârpă praful aşezat pe masă şi ne-am aşezat în jurul ei. Parcă de nicăieri apărură trei pahare, o sticlă cu rachiu, pe care îl bănuiam a fi din acela drept şi în timp ce Mădălina pusese de o mămăligă, prăjind ceva ce după miros părea a fi carne însoţită de câteva bucăţi zdravene de cârnaţi bine afumaţi, Solovăstru ne umplu paharele şi închină dintr-o dată sobru.

- Ar trebui să vărsăm câţiva stropi şi pentru Codreanu… Toată lumea îl crede mort dar eu încă îl mai aştept, de-asta nici nu vând încă casa…

Nea Gică, şoferul, convins acum că prea curând nu va fi nevoie de el, dădu paharul peste cap şi imediat începu să respire greu şi cu ochii în lacrimi se uită în jur după o cană cu apă. Mădălina, care în timp ce învârtea în cratiţă era cu ochii pe noi îi aduse o cană în timp ce Solovăstru clătina dojenitor din cap:

- Asta îi rachiu drept, tare. Se bea cu socoteală, cel puţin până te înveţi cu el, spuse el după care dădu şi el paharul peste cap. Se strâmbă de parcă ar fi băut otravă dar rezistă tentaţiei de a bea şi el apă şi se răsti la Mădălina:

- Hai fată odată, ce te mai moşmondeşti atâta? Vrei să murim de foame?

- Ai răbdare, nea Ioane! Ce te grăbeşti aşa? Vrei să dau cârnaţii ăştia reci la oameni? Să creadă că nu ştiu nici să-i prăjesc?

Solovăstru mormăi ceva în timp ce Mădălina ne aşeza masa. Nu ştiu dacă de la rachiu, de la aerul de munte sau de la zăpada sosită pe nepusă masă dar eu aveam o poftă de lup. Şi se pare că şi ceilalţi la fel pentru că în tot timpul mesei nu s-a auzit nici un cuvânt. Solovăstru mai umplu încă odată paharele ciocni scurt, îl dădu pe al lui peste cap apoi continuă să mănânce lacom amestecând în gura lui de toate: carne, gogonele,mămăligă şi cârnaţi.

Mădălina care mânca şi ea pe un colţ de masă, îl privi un timp în tăcere după care izbucni:

- Da mănâncă mai încet nea Ioane că o să creadă oamenii ăştia că nu ai mâncat nimic de astă vară.

Solovăstru mormăi ceva nemulţumit cu gura plină, dar îşi mai domoli ritmul. Când termină, împinse cu un gest hotărât farfuria mai departe de el, căută din ochi un şervet, îl luă se şterse bine la gură şi pe mâini şi se întinse mai bine pe scaun. Băgă o mână în buzunarul de la pantaloni şi după sclipirea din ochi eram sigur că pipăia bancnota de 50 de euro. Un zâmbet fugar îi înflori pe buze apoi cu părere de rău îşi scoase mâna şi se întoarse spre mine:

- Ei şi acum să vă spun despre ce este vorba!

Se întoarse spre Mădălina care strângea tăcută masa:

- Şi tu să taci cât vorbesc eu! După ce gat de vorbit poţi să spui ce vrei!

Mădălina nu îl băgă în seamă şi îşi văzu mai departe de cratiţe. Solovăstru ne mai umplu câte un pahar cu rachiu dar de data asta nu îl mai bău ci privi lung la lichidul gălbui de parcă ar fi încercat să îşi amintească mai bine. Clătină din cap ca şi cum nu tot ce şi-ar fi amintit i-ar fi convenit şi într-un târziu se hotărî:

- Anul ăsta prin primăvară, cam la începutul lui mai a venit un om la mine. ÎL chema Codreanu Matei. Voia să închirieze o casă pentru vreun an de zile…

Mădălina pufni, îi luă cârpa de vase din mâini, se şterse şi ea bine apoi se întoarse spre mine:

- Eu tac! Dar când îl aud că spune prostii nu pot să tac! Era pe 26 aprilie, nu începutul lui mai. Ţin minte precis pentru că în ziua aia am împlinit 20 de ani şi mi-a zis la horoscop că o să întâlnesc pe cineva care o să-mi schimbe total viaţa.

Solovăstru dădu abătut din mână şi spuse moale:

- Aprilie o fi fost dacă zici tu…

Arătă apoi spre burta eu care se iţea de sub masă:

- Şi nici nu poţi să zici că nu ţi-a schimbat viaţa… Mă rog o fi fost aprilie, cum zice ea. Oricum înspre primăvară… Îl trimisese cineva care mă cunoştea şi ştia că am o casă de închiriat. Asta, adăugă el şi arătă cu un gest larg în jur cu mândrie de proprietar.

- Tot ce câştigam cu barul şi cu animalele băgam în casa asta să o aranjez, să-i fie drag cui ar fi venit să stea aici. Am mobilat-o ca la oraş, am tras curent, am pus faianţă şi gresie peste tot, am pus pompă de apă, am făcut un boiler şi tot ce mai trebuie unei case ca omul să se simtă bine în ea. Venea câte o familie, voia să stea o săptămână două, îi umpleam cămara, frigiderul, îi tăiam lemne îi dădeam cheile, îmi dădea banii şi plecau oamenii mulţumiţi şi duceau veste şi la alţii. În toiul verii chiar trebuia să fac programare că nu îi puteam primi pe toţi câţi ar fi vrut să stea aici…

Gustă iar un pic din pahar şi privi scurt spre Mădălina de parcă ar fi aşteptat să îl contrazică. Dar Mădălina stătea tăcută privind în flăcările jucăuşe şi părând pierdută în gânduri. Solovăstru clătină din cap şi continuă:

- Ei şi când a venit Codreanu ăsta şi m-a rugat să îi închiriez casa pe un an parcă am stat aşa puţin pe gânduri. Bani avea, că mi-a plătit înainte chiria pe un an întreg, fără să se tocmească. Zicea că dacă se simte bine, poate chiar o cumpără. Era un fel de sculptor, repara troiţele pe la mânăstirile din jur şi era plătit bine. Dar în rest cioplea toată ziua numai prostii ba în lemn ba în piatră. Ce-i venea lui că dacă îi cereai să facă ceva anume nu era în stare. Am vrut să îi fac o cruce de piatră pentru a bătrână, pentru când o muri şi când i-am zis a ridicat din umeri că nu se pricepe. Am fi făcut bani frumoşi amândoi dacă ar fi vrut. Eu i-aş fi căutat clienţi şi el fi cioplit câte o cruce două pe lună fără să îl doară capul. Nu a vrut şi pace. Umbla toată ziua chelea sulii, teleleu prin pădure şi îmi umplea şopronul de cioate şi bolovani, la care ciocănea zi şi noapte. Cică el face artă! Auzi la el artă!

Scuipă cu obidă pe jos la amintirea afacerilor pierdută. Mădălina se ridică greoi, aduse un teu din debara şi şterse pe jos:

- Nu mai fă mizerie nea Ioane, că nu dumneata faci curat. Ai înţeles?

Încă obidit, Solovăstru dădu a lehamite din mână apoi continuă:

- Nu zic că nu se găseau nebuni care să i se potrivească… Venise unul să

închirieze casa pentru o lună şi văzând că-i ocupată a trebuit să îi caut altă prin vecini. Până să-i găsesc a stat o zi la Codreanu, că casa-i mare are trei dormitoare şi a văzut ce ciopleşte ăsta în şopron. Era un doctor mare, de ăsta care aranjează feţele la cucoane şi le face ţâţele mai mari. Se vede treaba că era plini de bani, că i se pusese lui pata pe o cioată din asta cioplită şi nici una nici două îi zice ăla lui Codreanu: „ Asta e o adevărată capodoperă! Îţi dau o mie de euro pe ea!”

Vru să scuipe iar dar întâlnind privirea Mădălinei se potoli dar parcă nu îşi găsea locul. Se aplecă mai tare spre mine:

- Auzi dumneata! O mie de euro pentru o cioată adusă din pădure şi cioplită pe ici pe acolo ca să pară mai acătării. O mie de euro şi el a cioplit la ea două zile! Şi Codreanu ştii ce-i zice? Poţi să îţi închipui ce îi zice?

Cum mă privea fix părând că aşteaptă un răspuns de la mine am scuturat din cap că „nu, nu ştiu ce i-a zis Codreanu”.

- Am fost acolo şi am auzit cu urechile mele, că dacă îmi spunea cineva nu credeam. S-a uitat lung la ăla cum stă cu banii în mână şi-i spune: „ Asta nu pot să o dau! Are pentru mine o valoare sentimentală”. Bineînţeles că ăla s-a supărat şi a plecat şi el a rămas cu cioata…

Cum în timp ce ascultam, gustând câte un pic câte un pic paharele ni se goliseră, Mădălina se întinse peste masă şi ni le umplu. Când ajunse la al meu mă privi în ochi şi spuse:

- Am să v-o arăt mai târziu, după ce gată de vorbit. E o lucrare intitulată „ Zburătoarea” şi spunea că m-a folosit pe mine drept model. E frumoasă…

Solovăstru privi posomorât în pahar şi dădu a lehamite cu un gest devenit demult obişnuinţă.

- Frumoasă pe dracu, spuse el morocănos. O cioată acolo ca oricare alta… Da lăsaţi-mă să spun ce am de zis şi nu mă mai întrerupeţi că îmi pierd firul… După ce a plecat doctorul într-una din zile vine Codreanu la mine şi îmi zice să îi fac rost de un cărucior că a găsit nu ştiu unde un bolovan şi vrea să îl aducă. După ce l-am tras de limbă am aflat că bolovanul cu pricina era tocmai în Râpa Seacă, la vreo cinci kilometri de aici. Locuri blestemate, bântuite de draci sau de iele, că mereu se văd noaptea lumini pâlpâind pe acolo şi se aud scrâşnete ca şi cum ar măcina acolo Ucigă-l toaca sufletele oamenilor. I-am spus

dar a râs şi a zis că sunt superstiţii. I-am dat căruciorul, i-a rupt o roată dar până la urmă şi-a adus bolovanul şi a început să cioplească la el. După vreo săptămână m-a chemat să văd ce i-a ieşit. Îi zicea parcă poartă accidentală, dar semăna mai degrabă aşa cum stătea trântită în mijlocul şopronului cu un capac de gură de canal. Atât că era de piatră şi nu de fontă…

- „ Poartă transcedentală" nea Ioane nu accidentală, îl corect ă Mădălina dar Solovăstru nu părea să o audă.

Căldura care se răspândise în odaie de la focul care duduia în soba joasă de tuci, paharele umplute prompt de Mădălina sau de Solovăstru făcea ca povestea să îmi pară pe de o parte ireală iar pe de altă parte cuvintele lor păreau să îl readucă într-un fel pe Codreanu printre noi, făcându-mă să mă frec des la ochi ca şi cum aş fi avut vedenii. Solovăstru văzu şi el aşa că spuse grăbit:

- Văd că te apucă somnul aşa că am să o scurtez. Într-o dimineaţă mă trezesc cu Codreanu că îmi bate în geam. Era alb la faţă şi vorbea în şoaptă:" Nea Solovăstrule, îmi zice el, privind cu fereală în jur, vino repede până la mine." Mi-am tras pantalonii pe mine, mi-am luat o geacă, dimineaţa aici este răcoare şi am venit aici. Nu era departe aşa că am ajuns îndată. Mă duce în şopron unde fata asta, arătă el spre Mădălina, privea la gaura aia de canal. Părea o gură cu nişte buze mari şi bosumflate care se mişcau alene de parcă mesteca gumă şi din când în când se auzea aşa ca un plescăit. Am rămas ca trăsnit. „ Ce-i asta?" i-am întrebat eu, dar ei au dat numai din umeri privindu-mă ca viţeii. „ Azi dimineaţă pe la patru am auzit în şopron o bubuitură, mi-a zis într-un târziu Codreanu şi când am venit să vedem ce este am văzut asta". După o vreme sătul să tot aud cum plescăie gura aia m-am dat mai aproape. Zău că părea o gură care mestecă aşa în silă ceva numai de ea ştiut. „ Vezi dacă nu ai avut ce face?" i-am zis eu lui Codreanu. Ţi-am zis că la Râpa Dracului sunt lucruri necurate. „ Ar trebui să o duci înapoi, să o arunci acolo." Ăla m-a privit urât: „ Nici vorbă de aşa ceva! Am reuşit să pătrund esenţa artei… chiar am realizat o poartă spre transcedent." Mie îmi părea mai degrabă o poartă spre iad aşa că m-am dat cu fereală mai aproape de ea. Era enervantă cum tot mesteca aşa în gol. M-am căutat în buzunar unde aveam nişte nuci primite de la cineva. Am ales una mai uşurică care părea seacă şi am aruncat-o între buzele alea urâte ca de ţigancă bătrână şi buzată. Gura s-a oprit din mestecat apoi a părut să sughită. „ Ce-ai făcut" s-a răstit Codreanu la mine, de parcă nu ar fi văzut ce am făcut. „ I-am dat o nucă, ce să fac. Nu ai văzut că parcă îi era

foame". A vrut să mai zică ceva dar nu a mai apucat pentru că gura aia urâtă a mai sughiţat o dată apoi a ţuguiat urât buzele şi a scuipat nuca înapoi până la picioarele mele. Am luat-o în mână dar am aruncat-o imediat. Era caldă şi parcă aşa umedă. Dar era nuca mea fără îndoială pentru că era tot aşa de uşurică şi seacă. Nu am apucat să spun nimic pentru că gura aia a mai ţuguiat încă odată buzele şi a mai scuipat la picioarele mele o nucă seacă. Şi de atunci o ţine tot aşa. Cam cât ai număra până la zece şi ţuşti încă o nucă că tot la două săptămâni trebuie să golesc şopronul. Le dau prin sat să le ardă babele, că numai de foc sunt bune. Măcar dacă mi-ar fi trecut prin cap să arunc acolo o nucă bună. Cu cinci remorci de nuci vându-te eram bogat până acum…

O sclipire şireată îi trecu prin ochi mici şi privi spre Mădălina arătând spre gâtul ei ca şi cum i-ar fi venit o idee.

- Să fi ştiut eu ce se întâmplă luam împrumut de la fata asta lănţicul ei de aur şi-l aruncam acolo. Câte grame are? o întrebă el, dar nu aşteptă răspunsul, socotind ceva în minte şi dând mărunt din buze.

Mă privi cu ochi strălucitori şi mă prinse puternic de mână:

- Îţi dai seama! O secundă dacă eram isteţ acum aveam aproape un kilogram de aur pe oră. Lucirea aurului păru să îi mai strălucească câteva clipe în ochi i se stinse şi el reîncepu să povestească:

- A trecut vara, a venit toamna, de la atâta cafea câtă îi făcea în fiecare dimineaţă fetei ăsteia a început să i se umfle burta…

- Mi-a zis că mă ia de nevastă, l-a întrerupt Mădălina. Cum termină cu divorţul a zis că mă ia…

Solovăstru a privit-o cu milă, apoi s-a întors spre mine ca pentru a mă lua martor:

- Fată proastă de la ţară, ce ştie ea? Nu ştie că domnii de la oraş vor numai să se distreze şi atât. Ce dovadă mai bună vrea? A lăsat casa aşa cum o vezi cu chiria plătită pe un an înainte şi într-o bună dimineaţă ia-l de unde nu-i. După ce a plecat el pietroiul din şopron a rămas acum un pietroi ca toate pietroaiele. Nu mai mişca nimic la el numai buzele rămăseseră aşa bosumflate cum le văzusem ultima dată, ca şi cum s-ar fi scârbit să tot scuipe atâtea nuci seci.

Se sculă greoi de la masă şi ne făcu semn să-l urmăm:

- Haideţi să vedeţi cu ochii voştri despre ce este vorba…

Am ascultat o clipă şuieratul viscolului care nu se potolise nici o clipă şi l-am întrebat plin de îndoială:

- Dar putem ajunge? Nu o fi drumul înzăpezit?

Deschise uşa unei debarale şi scoase un felinar de vânt vechi pe care se chinui un timp până să-l aprindă.

- Putem, putem, că e numai aici în spate la trei paşi în spatele casei. Şi este în partea ferită de vânt, acolo nu se aşează zăpada.

Avea dreptate; acoperişul casei cu cel al şopronului aproape de atingeau aşa că zăpada nu avusese spor să se aşeze. La lumina felinarului am văzut câteva sculpturi în diferite stadii de finalizare şi grămezi de nuci mici şi înnegrite peste tot. Locul nu prea era potrivit pentru a percepe cum se cuvine mesajul lor dar nici una nu mi s-a părut interesantă. Una singură, bănuiam că este vorba de „ Zburătoarea" de care pomenise mai devreme Mădălina, sugera în mod clar zborul: părea o fată prinsă în braţele unei praştii ca şi cum ar fi fost gata să-şi ia zborul. Şi deşi faţa îi era abia conturată, oricine putea recunoaşte acolo, pregătindu-se să se avânte în văzduh o Mădălină foarte stilizată. Mi-am desprins cu greu ochii de silueta graţioasă şi am privit spre piesa de rezistenţă a expoziţiei din şopron. Solovăstru avusese perfectă dreptate când o comparase bolovanul cu o gură de canal. Atât numai că în locul capacului de fontă avea două crestături în care cu puţină bunăvoinţă puteai recunoaşte două buze. Codreanu netezise bolovanul şi-i dăduse o formă aproximativ cilindrică, ca o masă rotundă, masivă, cu diametru de vreun metru şi înălţimea de 30-40 de centimetri. Părea o copie nereuşită la o scară mult redusă după"Masa tăcerii" a lui Brâncuşi. Era aşezată direct pe pământ aşa că m-am apropiat şi m-am lăsat în genunchi lângă bolovan. Am atins cu mâna „ buzele" şi l-am auzit pe Solovăstru icnind şi făcând un pas înapoi. Era rece ca orice piatră lăsate afară într-o noapte de iarnă. Din cauza gerului mă trezisem niţel şi nu mai eram gata să iau de bune toate poveştile potrivite poate pentru spus la gura sobei dar nu pentru publicat într-un ziar şi pentru care bătusem atâta drum degeaba. Eram furios pe şeful meu că mă pusese pe drumuri, furios pe Solovăstru că mă tapase de bani cu o poveste numai bună de adormit copii şi furios pe mine că mă lăsasem atras ca un fraier în capcană. Am întrebat batjocoritor:

- Şi vreţi să spuneţi că „ buzele" astea cum le spuneţi voi, plescăiau şi se mişcau?

Solovăstru mă privi încruntat:

- Cum te văd şi cum mă vezi. Dacă nu crezi îţi dau banii înapoi…

Am dat de data eu din mână a lehamite:

- Nu de bani e vorba aici, oricum nu sunt ai mei… dar am bătut atâta drum degeaba.

Supăraţi şi morocănoşi ne-am întors în casă fără să mai scoatem nici un cuvânt. Solovăstru a plecat, motivând că trebuie să vadă dacă femeia lui a dat de mâncare la animale. Mădălina ne-a făcut patul într-un dormitor cu două paturi imense, apoi a plecat şi ea să se culce alături, ea locuia mult mai departe decât Solovăstru şi nu ar fi putut ajunge aşa uşor acasă. Cred că se făcuse aproape de 12 noaptea până când am adormit, chiar am visat ceva cu gura aia de canal care prinsese dintr-o dată viaţă şi fugea după mine furioasă că nu credeam. Mă ajunsese şi era gata să mă înghită, când Mădălina care apăruse dintr-o dată lângă mine m-a tras afară. Am deschis ochii şi la lumina pâlpâitoare a focului am văzut-o pe Mădălina în picioare lângă patul meu. Era într-o cămaşă lungă de noapte aplecată peste mine şi mă scutura de umăr. Am privit-o nedumerit cu ochi buimăciţi de somn.

- Ai strigat aşa de tare prin somn că te-am auzit din camera de alături. Cred că ai visat urât…

- Da ai dreptate, am spus eu aducându-mi aminte de gura de canal care mă fugărea. Am avut un coşmar… cred că rachiul acesta drept al lui Solovăstru este prea tare. Am vrut şi să-i spun că poate şi poveştile despre gura de canal cu buze era tot consecinţa rachiului de ienupăr dar părea atât de fragilă în întunericul pâlpâitor al încăperi încât mi-a venit greu să o jignesc.

S-a îndreptat încet spre uşă şi acolo s-a oprit şi a privit nehotărâtă spre patul unde nea Gică, sforăia uşurel învins de rachiul drept al lui Solovăstru.

- Pot rămâne aici, cu tine? a întrebat ea încet încât abia am auzit-o. Mi-e frică să dorm singură, dincolo…

Am rămas fără grai dar am încercat să nu mă arăt:

- Da sigur, am bâiguit eu şi m-am tras mai la perete ca să-i fac loc.

A dat plapuma grea l-a o parte şi s-a aşezat lângă mine. Un timp a stat liniştită apoi am auzit-o cum începe să plângă uşor. M-am întins să o mângâi pe cap şi ea a venit mai aproape strângându-mă în braţe.

După un timp se potoli din plâns şi eu am rămas nemişcat. Se şterse cu palma la ochi şi spuse:

- Nimeni nu mă crede, dar mie îmi vine atât de greu. Eu sunt sigură că nu a fugit de mine, chiar mă iubea, nu ar fi plecat aşa… a mai suspinat odată greu şi a adăugat: sunt sigură că i s-a întâmplat ceva…

- Eu te cred, am spus deşi nu credeam deloc. Poate că umblând atâta prin munţi, s-a accidentat, a căzut în vreo prăpastie, cine ştie?

Eram sigur că sculptorul dăduse bir cu fugiţii văzând în ce încurcătură intrase dar ce mă costa să consolez fata asta ca un izvor de lacrimi de lângă mine. Mâine sau când se va curăţa drumul aveam să plec şi nu aveam să o mai văd niciodată.

Şi-a şters iar ochii şi a spus:

- Nu asta i s-a întâmplat…

Văzând că tac şi nu spun nimic a adăugat:

- Cred că a căzut, sau a intrat de bunăvoie acolo, pe poarta aia a lui…

Făcu o pauză, mai suspină odată apoi continuă:

- După ce a adus pietroiul ăla în şopron parcă nu mai era el… Fusese un om atât de vesel atât de bun… îţi era drag să stai lângă el. După ce a terminat de cioplit bolovanul acela a devenit dintr-o dată neliniştit, nu mai dormea bine noaptea, avea coşmaruri şi vorbea prin somn…

Se trase mai aproape de mine ca şi cum ar fi fost înfricoşată dintr-o dată de vuietul viscolului. Oftă adânc apoi continuă:

- Spunea că de acum va deveni cel mai mare artist! Am văzut odată o sculptură făcută după ce adusese bolovanul. Nu prea mă pricep eu la artă dar se vede că era ceva deosebit. Când am vrut să o ating a ţipat la mine şi a aruncat-o în foc. Apoi s-a schimbat tot mai mult… Se făcuse bănuitor, i se părea că aude voci şi că este urmărit. Nu am spus nimănui dar în noaptea când a dispărut s-a sculat fără să spună nimic de lângă mine şi a intrat în şopron. Am plecat după el dar când am ajuns eu nu am mai găsit decât asta lângă bolovan …

Se scotoci în buzunarul cămăşii de noapte şi îmi întinse prin întuneric un obiect. L-am pipăit şi mi-am dat seama că este o pipă. Mirosea încă a tutun.

- Atât mi-a mai rămas după el. Şi copilul… Dacă m-ar fi iubit cu adevărat, aşa cum spunea ar fi trebuit să nu…

Nu a terminat ce avea de spus şi a început iar să suspine.

Ce să-i spun? Că nu cred o iotă din toate prostiile câte mi le îndrugase Solovăstru în seara asta? Şi la care o făcuse şi pe ea părtaşă? Nu avea nici un rost. Dacă ei aşa voiau să creadă era treaba lor. Am strâns-o şi eu în braţe ca să o liniştesc şi i-am şoptit:

- Nu mai plânge, te rog! Ai să vezi că până la urmă totul se va aranja…

Am dat să o sărut cast pe frunte dar chiar atunci a ridicat şi ea ochii spre mine şi buzele ni s-au întâlnit. Din greşeală în mod sigur şi ne-am îndepărtat imediat atât din cauza surprizei dar mai ales pentru că afară s-a auzit un trosnet cumplit ca şi cum o uriaşă scândură veche şi uscată ar fi fost ruptă în două. Am tresărit şi ne-am ridicat speriaţi din pat. După cumplitul trosnet au fost câteva clipe de linişte apoi s-au auzit alt fel de zgomote.

- Asta-i „ Poarta”, a şoptit Mădălina speriată dar eu i-am făcut semn să tacă.

Păreau nişte păcănituri însoţite de nişte plescăituri monstruoase. Ca şi cum o uriaşă meduză ar fi ajuns acolo în creierul munţilor încercând să urce pe stânci.

Ne-am luat câte o haină mai groasă pe noi şi am ieşit afară. Nu se vedea nimic dar zgomotele veneau în mod sigur dinspre şopron aşa că Mădălina căută felinarul şi îl aprinse cu mâini tremurânde după care mi-l dădu privindu-mă înfricoşată.

- Să ai grijă! mă avertiză ea.

Am ieşit în întunericul nopţii alungat abia alungat pe câţiva metri de felinarul nostru. Înfiorându-mă din cauza vântului care se strecura hoţeşte prin haine am păşit înainte ţinând felinarul întins în faţă ca pe o pavăză. Lumina palidă a felinarului ne arătă în şopron o imagine de coşmar: buzele monstruoase se mişcau lacome ca şi când ar fi vrut să apuce ceva. Am păşit în faţă să văd mai bine dar Mădălina mă apucă strâns de mână:

- Te rog, nu te duce!

M-am desprins blând din strânsoarea ei şi i-am spus:

- Trebuie să văd ce este şi mai ales … ce vrea…

Am luminat mai bine interiorul şopronului şi am văzut că pietroiul nu numai că îşi mişca buzele, sau ce or fi fost dar parcă se mişca cu totul ca şi cum ar fi vrut să ajungă undeva. M-am aplecat să văd mai bine dacă nu cumva există lanţuri, sfori care să pună totul în mişcare. Nu erau dar de la Solovăstru m-aş fi aşteptat la orice. Am mai făcut un pas şi

atunci dintr-o dată ca şi cum m-ar fi simţit drăcovenia s-a oprit din mestecat. M-am întors spre Mădălina care se oprise în uşa şopronului:

- Oare ce vrea?

Mădălina se înfioră cuprinsă de alt fior decât cel dat de gerul muşcător:

- Pe mine mă vrea!

M-am dus lângă ea şi am prins-o în braţe ca să o liniştesc:

- Nu vorbi prostii! Cum o să te vrea pe tine?

În spatele nostru buzele au început să scoată iar zgomotul acela dezgustător pe care îl auzisem odată în prejma unor vulcani noroioşi de pe lângă Buzău. Mădălina se strânse în braţele mele şi spuse şoptit de parcă i-ar fi fost frică să nu o audă bolovanul:

- Sunt sigură că Matei a fost luat, sau a intrat el de bună voie în bolovanul acela, Nu mă întreba de unde ştiu asta dar sunt sigură ca aşa este. M-am întors şi am privit cu îndoială bolovanul: nu mai clămpănea din buze şi rămăsese cu ele deschise ca sărutarea indecentă şi libidinoasă a unei negrese grase şi buzate. În timp ce priveam am văzut clar cum se săltă câţiva centimetri de la pământ şi se apropie de peretele şopronului. Am ridicat felinarul şi atunci am zărit formele graţioase ale „ Zburătoarei”.

- Ştiu ce vrea! am spus şi m-am apropiat de sculptură.

Am apucat-o în mână şi am ţinut-o deasupra bolovanului care a început să se zguduie şi să clămpăne ca apucat de friguri.

- Ai grijă! a ţipat Mădălina când eu m-am apropiat şi mai mult de pietroi.

Am lăsat încet sculptura spre buze şi când mai avea numai câţiva centimetri acestea s-au lungit într-o imposibilă sărutare şi au prins-o. Ca trasă de o mână nevăzută a dispărut în adâncurile bolovanului. Câteva clipe nu s-a întâmplat nimic apoi buzele şi-au domolit freamătul şi în şopron s-a aşternut liniştea, auzindu-se numai şuierul vântului. M-am întors să plec când am auzit ceva ca un foşnet. În jurul pietroiului pământul se mişca şi se scutura uşor făcându-l să se scufunde încet, încet ca prins în apele unui vârtej.

Mădălina privea ca în transă pietroiul. Desfăcu lănţicul de la gât şi mi-l întinse:

- Dă-i şi lănţicul te rog! Nu vreau să mai am nimic de la el!

Rămăsesem cu pipa în mână. Am privit-o ezitând. Era doar o pipă dar Mădălina a spus:

- Dă-i-o! Să nu mai rămână nimic!

Am aruncat şi pipa în mijlocul vârtejului şi totul a pornit să se învârtă asemenea unui mic ciclon. În numai câteva minute nu s-a mai văzut de loc nici pietroiul, nici pipa, nici lănţicul şi nici „Zburătoarea". M-am apropiat ţinut grijuliu de mână de Mădălina şi am pipăit locul unde cu câteva clipe înainte fusese bolovanul. Locul era puţin mai călduţ decât pământul de alături dar în rest era aceeaşi ţărână obişnuită ca peste tot în şopron. Am mai privit câteva clipe în jur dar cum nimic nu mai mişca ne-am refugiat în casă, îngheţaţi. Nu mai puteam dormi aşa că ne-am refugiat în bucătărie unde mai rămăsese puţină căldură. Mădălina a răscolit jarul, a pus câteva lemne aţâţând focul şi a făcut câte o cafea.

Zorile ne-au găsit tot în bucătărie şi tot nelămuriţi. Eram sigur că Solovăstru avea să găsească o explicaţie: pietroiul se întorsese acolo unde îi era locul, în Râpa Seacă. Era uşor pentru un om superstiţios să-şi găsească explicaţii pentru orice. Dar pentru mine, un om crescut şi educat în spiritul cartezian al ştiinţei şi al necesităţii explicaţiilor logice ceea ce am văzut acolo în şopron nu avea să se împace niciodată cu ceea ce ştiam despre lume. De trei ori am scos carnetul de reporter începând să scriu ceva despre ceea ce văzusem. A patra oară l-am scos numai pentru a-l arunca în flăcările din sobă. Mădălina a privit tăcută flăcările apoi a acceptat tăcută faptul.

- Poate este mai bine aşa, a şoptit ea răscolind cu vătraiul foile cuprinse de flăcări. Trebuie să uităm, dacă putem, a mai adăugat ea şoptit dar am auzit-o.

Soarele era deja sus pe la opt când a venit şi Solovăstru; din viscolul de aseară nu mai rămăseseră decât troienele înălţate pe alocuri până aproape de streşinile caselor. Solovăstru era încă îmbufnat după despărţirea noastră nu prea cordială de aseară. A intrat, ne-a salutat s-a aşezat la masă şi până la urmă firea lui bonomă a învins. A privit spre cănile noastre de cafea şi a oftat adânc spre Mădălina:

- Pune-mi şi mie o cană fato, că mai nou boreasa mea nu poate nici să dea la vaci de mâncare până nu bea o cafea. De parcă a născut-o mă-sa cu cana de cafea în mână!

A sorbit zgomotos din cafeaua fierbinte apoi s-a ridicat iute în picioare şi s-a uitat pe geam unde se auzea un zgomot de tractor. S-a întors vesel spre mine:

- Dacă tot nu vă place la noi să ştiţi că pe la prânz puteţi pleca! Am vorbit cu omul de pe greder, i-am dat o sticlă de rachiu şi până la prânz curăţă zăpada până la şoseaua mare şi de acolo încolo drumul îi liber.

Eu mă gândeam cum să îi spun despre întâmplările de azi noapte dar el privea lung la Mădălina cântărind-o din ochi. Clătina din cap şi spuse:

- Tu nepoată nu cred că ai să mai poţi lucra multă vreme la bar. Ar trebui să caut pe cineva să te înlocuiască că parcă văd că acum îţi vine sorocul.

M-am ridicat şi eu în picioare cât eram de înalt şi încercând să îl domin, lucru care nici nu era prea greu de altfel la cât era el de scund. Am scos pieptul în afară şi am spus cât de serios am putut:

- De azi Mădălina nu o să mai lucreze nici o zi în bar!

- I-auzi, i-auzi, făcu Solovăstru minunându-se şi scărpinându-se în cap. Şi de ce mă rog?

Am tras-o pe Mădălina mai aproape şi am cuprins-o pe după umeri.

- Pentru că nu sunt de acord ca soţia mea să lucreze într-un bar, de-asta.

Nu cred că sunt mulţi oameni care au avut ocazia să îl vadă pe Solovăstru în încurcătură şi lipsit de replică. Minute întregi a privit când la unul când la altul, începea un cuvânt, uita să îl mai termine şi abia într-un târziu cu ochii în lacrimi a bâiguit:

- Păi eu ce să vă zic decât să fie într-un ceas bun şi… să ai grijă de ea că eu… aşa rău de gură cum sunt am ţinut la ea ca din ochii din cap şi am îngrijit-o cum am putut mai bine de când i s-au prăpădit părinţi.

A data să mai spună ceva dar şi-a trântit şapca veche pe cap şi a ieşit ca o furtună din casă.

Mădălina zâmbi:

- Într-un ceas o să umple satul cu vestea că i se mărită nepoata. Când e vorba de aşa ceva are gura mai bogată ca o muiere…

Trebălui un timp tăcută pe lângă sobă pregătind ceva de mâncare când se opri dintr-o dată ca şi cum şi-ar fi adus ceva aminte şi se apropie de mine privindu-mă zâmbind:

- Auzi, dar pe mine nu ar fi trebuit să mă întrebi dacă vreau?
- Aşa ar fi trebuit, am recunoscut eu încurcat, dar mi-a fost frică să nu mă refuzi.
- Păi te mai pot refuza şi acum, a şoptit ea moale şi eu am luat-o în braţe strângând-o cu grijă.

Ne-am sărutat lung şi numai tusea încurcată a şoferului ne-a trezit din visare. După ce a aflat vestea nea Gică a tras concluzia: „ Ei dacă tot nu ai găsit un subiect pentru un reportaj măcar nu ai venit degeaba. Ţi-ai găsit nevastă!”

*

Ăsta a fost primul dintre drumurile multe şi nenumărate pe care aveam să le fac la Fundăţica. În fiecare din ele am învăţat şi am câştigat câte ceva numai bun de aşezat acolo în partea aceea a sufletului unde ţineam caseta cu amintiri frumoase. Dar nici unul din drumuri nu se compară cu primul, cel în care am găsit-o, sau poate, nici acum nu sunt foarte sigur, am fost găsit, de Mădălina.